

Sygn. akt II CSK 388/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku N. N.
przy uczestnictwie M. N.-S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt XV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w części obejmującej rozstrzygnięcie o oddaleniu apelacji wnioskodawcy oraz obciążeniu go kosztami postępowania apelacyjnego,**
- 2. odrzuca skargę kasacyjną w pozostałej części,**
- 3. oddala wniosek uczestniczki postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawcy N. N. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 listopada 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., która w skardze została mylnie opisana jako wskazana w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Zgodnie z utrwalonym poglądem, zagadnienie prawne może uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko wtedy, gdy jest nowe, jeszcze nierozstrzygnięte, a jego rozpoznanie miałoby istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz dla rozwoju prawa. W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że podział majątku wspólnego obejmuje składniki majątkowe, które były elementami majątku wspólnego w chwili ustania wspólności ustawowej i które istnieją w chwili dokonywania podziału, tj. wydania orzeczenia, przy jego dokonywaniu nie uwzględnia się jednak tych wspólnych składników majątkowych, które w czasie trwania wspólności ustawowej lub po jej ustaniu zostały zużyte zgodnie z prawem (art. 36–40 k.r.o. i art. 42 k.r.o.), natomiast uwzględnia się, ale tylko w ramach rozliczeń, tj. rachunkowo, składniki majątkowe, które zostały bezprawnie zbyte, zniszczone zużyte lub roztrwonione przez jedno

z małżonków (por. postanowienia z dnia 4 listopada 1999 r., II CKN 523/98, nie publ., z dnia 17 kwietnia 2000 r., V CKN 25/00, nie publ. i z dnia 19 czerwca 2009 r. V CSK 485/08, nie publ.). W postanowieniu z dnia 2 października 2008 r. (II CSK 203/08, nie publ.) Sąd Najwyższy stwierdził przy tym wprost, że jeżeli ulokowane na rachunku bankowym środki stanowiące składnik majątku wspólnego zostały przeznaczone na własne, usprawiedliwione potrzeby związane z utrzymaniem jednego z małżonków, choćby zużycie tych składników w czasie trwania wspólności majątkowej nastąpiło bez zgody współmałżonka, brak jest podstaw do konstruowania na tej podstawie odpowiedzialności odszkodowawczej pomiędzy małżonkami.

W świetle przytoczonych rozstrzygnięć nie ma podstaw twierdzenie wnioskodawcy, że przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne jest nowe lub nie utrwaliła się co do niego jednolita judykatura. Stanowisko ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego miał również na uwadze Sąd Okręgowy, jednakże uznał, że w okolicznościach sprawy wnioskodawca nie wykazał, aby czynności dokonywane przez uczestniczkę postępowania mogły zostać zakwalifikowane jako naruszające zasady zarządu majątkiem wspólnym małżonków, a swoje ustalenia poczynione w tym zakresie szczegółowo uzasadnił. Wywody co do tej kwestii zawarte w skardze kasacyjnej świadczą natomiast o tym, że skarżący w rzeczywistości stara się zakwestionować te ustalenia, co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (por. art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tego względu należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Postanowienie Sądu Okręgowego zostało zaskarżone w całości, a zatem także w części obejmującej rozstrzygnięcie o oddaleniu apelacji uczestniczki postępowania i obciążeniu jej kosztami postępowania apelacyjnego. W takim rozstrzygnięciu brak jest pokrzywdzenia wnioskodawcy (*gravamen*) stanowiącego przesłankę dopuszczalności środka zaskarżenia. W tej części należało więc skargę kasacyjną odrzucić.

Kosztami postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy obciążył wnioskodawcę i uczestniczkę postępowania w zakresie związanym z ich udziałem w sprawie na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 391

§ 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. W związku z tym należało oddalić wniosek uczestniczki postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

aw
db